

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **D. B.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Haškova 1714/3 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013, č. j. OAM-266/ZA-ZA02-K01-2013, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana se určuje částkou 12.342,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

I.**Příběh žalobce, rozhodnutí správního orgánu, shrnutí obsahu žaloby a vyjádření žalovaného**

Žalobce, který je státním příslušníkem Srbské republiky, přicestoval do České republiky dne 18. srpna 2013. Následně 23. srpna 2013 požádal o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že je české národnosti, jeho děda se narodil v Humpolci. Politicky se v žádném směru nikdy neangažoval, stejně tak nezmínil žádné problémy náboženské. Zdravotní stav označil za dobrý. Tvrdil, že až do rozpadu bývalé Socialistické federativní republiky Jugoslávie v zásadě žádnou újmu v Srbsku nepociťoval. Po jejím rozpadu vnímá útlak své osoby jako příslušníka české národnostní menšiny. Objasnil, že v průběhu „divoké privatizace“ přišel o práci poté, kdy firmu, v níž pracoval, převzala řecká společnost. Připustil, že sice došlo k masivnějšímu propouštění, nicméně žalobce byl jako příslušník národnostní menšiny propuštěn jako první. Dále uvedl, že po dlouhou dobu přispíval do fondu ve společnosti, kde pracoval a to za účelem budoucího zajištění bydlení. Výsledkem jím popsané situace je ztráta peněžních prostředků a neuspokojená bytová potřeba. Zdůraznil, že jedinou stížností, kterou si podal, byla stížnost k Ústavnímu soudu a to již v roce 2007. Jednalo se o hromadnou stížnost stovek osob na situaci výše popsanou. Stav řízení mu znám není. Další stížnosti nemělo dle přesvědčení žalobce podávat, neboť dle jeho přesvědčení je vše včetně úřadů a justice v Srbsku zkorumpované. Tyto skutečnosti žalobce potvrdil a poněkud rozvedl v pohovoru konaném 30. srpna 2013. V případě návratu se obává pokračování potíží a diskriminace s nimi souvisejícími. V České republice by chtěl zůstat proto, že zde má kořeny část jeho rodiny. Chtěl by zde proto nadále žít a pracovat.

Žalovaný posoudil uvedené důvody, shromáždil četné informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil.

Žalobce reagoval včasnou žalobou, ve které označil rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Namítl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a dostatečně se nezabýval ohrožením, které žalobci v případě nuceného návratu hrozí. Zdůraznil, že žalovaný nedostatečně reagoval na žalobcem tvrzené obavy z chování Srbů a Černohorců, kteří jej již v minulosti verbálně napadali pro příslušnost k české národnostní menšině. Připustil, že informace žalovaným shromážděné sice vypovídají o nadprůměrné legislativní úpravě této oblasti, nicméně faktická realizace a dodržování přijatých norem je nedostatečné. Poukázal na informaci Human Rights Watch, ve které je obsaženo upozornění na alarmující situaci etnických menšin na území Srbska a špatná vymahatelnost práva, o čemž svědčí řízení o žalobcově stížnosti podané u Ústavního soudu již v roce 2007. Shrnul, že byl perzekuován ze strany Černohorců, byl propuštěn ze zaměstnání kvůli své etnické příslušnosti, takže jeho obavy se jeví

opodstatněné a naplňují podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Požadoval zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán ve vyjádření ze 3. února 2014 označil žalobu za nedůvodnou. Argumentoval průběhem správního řízení, informacemi, které k žádosti žalobce shromáždil a odkázal na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Shrnl informace žalobcem uváděné ve správním řízení a zdůraznil, že si k otázce předestřené diskriminace žalobcovy osoby shromáždil dostatečně objektivní informace, které pronásledování ve smyslu žalobcem tvrzeného neprokazují. Připustil, že zprávy hovoří o ne zcela dobrém postavení Romů, Aškaliů a Egyptanů, nicméně systematické a cílené pronásledování dalších národnostních menšin nezmiňují. V tomto ohledu poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, č. j. 7A 754/2000-29, v němž se – obecně řečeno – určitá míra diskriminace může objevit i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv, nicméně sama o sobě ještě nenaplnuje pojem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Připomněl, že žalobce byl ze zaměstnání propuštěn již v roce 2007, ovšem stejně tak i další zaměstnanci, kteří rovněž přišli o výhody získání bydlení za pravidelné spoření do bytového fondu. Žalobce v zemi pobýval dále a to až do roku 2013, tudíž je zjevné, že jím tvrzené skutečnosti nelze považovat za skutečnosti bezprostředně vedoucí žalobce k rozhodnutí o odchodu ze země. Z informací o zemi dále vyplývá, že ačkoli jsou Češi hrdi na své české kořeny a zachovávají tradice, přesto integrují do většinové srbské společnosti. V ostatním pak žalovaný odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Trval na zamítnutí žaloby.

II.

Projednání věci krajským soudem, postoje účastníků, situace soudem ověřená ze správního spisu včetně použitých důkazů

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a to při jednání za přítomnosti obou stran sporu a tlumočnicka jazyka srbského. Krajský soud za přítomnosti účastníků ověřil objektivitu skutečností uvedených v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí tak, jak je přednesl žalobce.

Správní orgán dále v souladu s obvyklou praxí shromáždil – případu žalobce - přiměřené množství informací ohledně bezpečnostní a politické situaci v Srbské republice, které byly mimo jiné zaměřeny rovněž na postavení národnostních menšin. Zprávy pocházejí z objektivních, věrohodných a dohledatelných informačních zdrojů, jsou časově aktuální a žalobci byla dána možnost seznámit se s jejich obsahem.

Při rozhodování využil správní orgán skutečnosti obsažené v těchto zprávách: Informace MZ USA z 24. května 2012, Srbsko – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2011, Informace ze zdrojů MZV, č. j. 123563/2012-LPTP ze dne 11. prosince 2012 zaměřena mimo jiné i na otázku národnostních (etnických) menšin a situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu, Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie z 1. září 2008 – Srbsko, Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Informaci Human Rights Watch z ledna 2011 – Srbsko/Kosovo – Výroční zpráva a informace téže organizace z ledna 2012, Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2013 včetně informací obsažených v databázi ČTK.

Žalobce v průběhu jednání předložil doklady osvědčující, že se jeho dědeček narodil v České republice. Tuto skutečnost žalobce sám prezentoval tak, že je dostatečným důvodem zakládajícím jeho právo na trvalý pobyt v České republice. O ten však do doby jednání soudu nepožádal. Dále objasnil, že jeho stížnost k Ústavnímu soudu byla součástí stížnosti podané zhruba dalšími třemi stovkami lidí, kteří se domáhali naplnění svých práv a nároků, o které v důsledku privatizace přišli. Potvrdil, že stav řízení mu znám není, v minulosti dotaz na průběh řízení neučinil. Obě strany následně setrvaly na svých procesních postojích, žádné další důkazy krajskému soudu předloženy nebyly, stejně tak nebyly učiněny návrhy na případné doplnění dokazování.

III.

Právní úprava dopadající na projednávaný případ a hodnocení věci krajským soudem

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající

stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud se před rozhodnutím ve věci samé seznámil s obsah správního spisu, když podklady v něm založené (informace přednesené žalobcem, kterými vysvětluje důvod svého odchodu a obavy z návratu a zprávy o zemi původu) jsou dostatečně přesně a výstižně zachyceny v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a korespondují tomu, co krajský soud stručně shrnul již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Krajský soud tedy ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce uplatněné dne 23. srpna 2013, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z obsahu pohovoru konaného dne 30. srpna 2013.

Z výše zaznamenaného množství zpráv z různorodých nepochybně objektivních informačních zdrojů je zjevné, že správní orgán, byť dospěl k závěru, že důvodem žádosti žalobce je jeho snaha fakticky si zajistit legální pobyt v České republice, vyvinul maximální úsilí, aby byl schopen přiměřeně adekvátní reakce na žalobcem tvrzené problémy. Respektoval požadavek individuálního přístupu k žalobcově žádosti a při rozhodování vycházel z jím uváděných skutečností, tedy jednal zcela v souladu s požadavky obsaženými ve Směrnici UNHCR ze 16. března 2009.

V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že vyhodnocení žalobcova příběhu tak, jak jej učinil správní orgán, plně odpovídá objektivně zjištěné situaci. Žalobce spojil své problémy s rozpadem Socialistické federativní republiky Jugoslávie. Tvrdil, že po rozpadu federativní republiky a v důsledku problémů spočívajících s privatizací firmy, kde pracoval, přišel o práci a rovněž o možnost získání samostatného bydlení (spoření do bytového fondu). Výpověď ze zaměstnání dával do souvislosti s národnostními problémy, neboť je národností české a výpověď mu byla dle jeho tvrzení dána jako prvnímu. Následně připustil, že výpověď dostala i většina dalších pracovníků, stejně tak jako je postihly problémy s nemožností získat vlastní bydlení. Rovněž žalobce zmiňoval slovní ústrky od Černohorců a to opět v souvislosti s jeho národností. Z tohoto popisu situace je zřejmé, že žalobce netvrdil pronásledování své osoby pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

Krajský soud se dále plně ztotožnil s postojem žalovaného, který připomněl, že k potížím žalobcem popisovaným došlo zhruba v roce 2007. Jmenovaný nicméně

až do roku 2013 v Srbsku i nadále pobýval a je tedy zjevné, že problémy jím uváděné nemohl pociťovat jako palčivé a jeho život bezprostředně ohrožující. Problémy žalobce tak lze spíše vnímat jako důsledek celkově nedobrych ekonomických podmínek v zemi nežli jako cílené, úmyslné a systematické pronásledování jeho osoby z důvodu jeho národnosti, tedy z důvodu zakotveného v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud je se žalovaným ve shodě s vyhodnocením pohnutek vedoucích žalobce k opuštění Srbska a to v tom směru, že se žalobce touto cestou zjevně snažil nějakým způsobem zlepšit své celkově nedobré podmínky pro život (absence stálého zaměstnání a bydlení). I z postoje žalobce při soudním jednání bylo zjevné, že spíše nežli po udělení mezinárodní ochrany touží po možnosti legálního pobytu v České republice, odkud pochází jeho předek. Žalobce doložil doklad o místu narození svého prapředka a vyslovil přesvědčení, že ve svém konkrétním případě má právo na trvalý pobyt právě v České republice, když je žalobce navíc české národnosti. K této úvaze žalobce krajský soud poznamenává, že je snad z hlediska lidského pochopitelná, nicméně nemá oporu v žádném zákonném ustanovení, které upravuje pobyt cizinců na území České republiky. Žalobce je státním příslušníkem Srbské republiky a pokud projevil zájem pobývat v České republice legálně, je povinen podrobit se formálnímu řízení dle zákona takovýto pobyt cizinců upravujícího. Tím je zák. č. 326/1995 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Správní orgán, i přes výše uvedenou jasnou snahu žalobce zajistit si na území republiky legální pobyt, nicméně dostal své povinnosti a jako podklady pro reakci na tvrzení žalobce o pronásledování jeho osoby z důvodů národnostních opatřil již výše zmiňované informace. Z nich vyplývá, a žalobce tento fakt ostatně i zmínil v žalobě, že v Srbsku postupně dochází k postupnému zlepšování situace v oblasti lidských práv. Obsah informací žalovaný podrobně zaznamenal na straně třetí a čtvrté přezkoumávaného rozhodnutí. Lze vyzdvihnout, že vláda podniká kroky pro potírání násilí páchaného na menšinách a postupuje proti diskriminaci menšin. Zlepšila se kvalita vyšetřování policie, postavení národnostních menšin je dlouhodobě věnována zvýšená pozornost, byla zřízena Kancelář pro lidská a menšinová práva. Nelze pominout, že Srbsko bylo nevládní organizací Freedom House hodnoceno druhým stupněm za politická a občanská práva (za svobodnou zemi je dle nastavené klasifikace pokládána země, která je hodnocena nejhůř e stupněm 2,5). Ani tyto skutečnosti ovšem nejsou schopny eliminovat určité negativní postupy vůči některým národnostním menšinám, jak lze vysledovat z výsledku šetření Human Rights Watch z roku 2011 a 2012. Problémy jsou ovšem dávány do souvislostí na Romy, Aškalii a Egyptany, což ovšem případ žalobce není Krajský soud je toho názoru, že správní orgán provedl dokazování zcela dostatečné informacím a důvodům, které žalobce označil za důvody svého „strádání“ a následného odchodu. Žalobce přišel o zaměstnání stejně jako další pracovníci „jeho firmy“, právě tak jako oni ani žalobce nebyl uspokojen v očekávání na vlastní bydlení. Z kontextu jím přednesených informací je však zřejmé, že se jednalo o určitou „daň“ za rozpad federace a následnou privatizaci včetně navazujících ekonomických změn. Rozhodně nelze oproti přednesu žalobce na podkladě informací o zemi dovodit pronásledování (či

odůvodněný strach z pronásledování) žalobcovy osoby z důvodů azylově relevantních, konkrétně z důvodu příslušnosti k národnostní menšině. Shromážděné zprávy poskytují celkem objektivní pohled na situaci v zemi. Nezastírají problémy některých národnostních menšin, mezi něž ovšem česká národnostní menšina nepatří, a stejně tak snahu srbské vlády daný problém řešit.

Krajský soud neshledal důvody pro podrobnější opakování zjištění a závěrů správního orgánu v tom směru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, neboť se s vyhodnocením žalobcem přednesených skutečností a odůvodněním negativního rozhodnutí ve věci neudělení mezinárodní ochrany ztotožnil. Pro zamítavé rozhodnutí lze nalézt oporu v rozsudku Nejvyšší správní soud v Brně ze dne 11. října 2012, č. j. 4Azs 29/2012: *„Úvodem konstatuje, že jakkoli je smyslem azylového práva poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.“*

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud rovněž neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce kromě popisu existenčních a politických potíží nezmínil žádné problémy v souvislosti se svým zdravotním stavem. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Rovněž pro úvahy o možném návratu žalobce tak, aby ze strany České republiky nedošlo k porušení zásady non-refoulement disponoval žalovaný informacemi (již výše vypsány), z nichž za situace žalobcem přednesené bylo možné přijmout závěr i k podmínkám § 14a zákona o azylu. Odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí včetně odkazu na informační zdroje a jejich obsah je zachyceno na straně osmé až desáté rozhodnutí žalované. I v tomto směru se otázkou návratu správní orgán zabýval velmi pečlivě, a proto krajský soud jeho závěry plně aprobuje a krom již uvedeného nemá v konkrétním případě potřebu dalšího doplnění, které by bylo toliko opisem již jednou správním orgánem zaznamenaného stavu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130).

Ostatně na situaci žalobce pamatuje Informace MZV č. j. 123563/2012-LPTP ze dne 11. prosince 2012, která se rovněž věnuje situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Je potřeba zdůraznit, že byla vypracována Zastupitelským úřadem České republiky v Bělehradě a z jejího obsahu nevyplývá – v případě návratu žalobce do Srbska – ohrožení jeho osoby postihem ze strany státních orgánů či dalšími formami nátlaku event. jiných způsobů znevýhodňování.

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Žalobce tak krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

IV. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby, c) účast na jednání soudu dne 19. března 2014, při odměně za jeden úkon právní služby 3.100,-Kč. Za tři úkony právní služby po 300,-Kč za jeden úkon činí celkem 900,-Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) odst. 3, § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Krajský soud tak ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za tři úkony právní služby ve výši 9.300,-Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 900,-Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 10.200,-Kč. Tuto částku navýšil o 21% z titulu platby DPH o 2.142,-Kč na výsledných 12.342,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. března 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně